

Crăiasa Zăpezii

de Hans Christian Andersen

Se spune că era odată un vrăjitor atât de rău, încât părea să fie chiar cel rău (diavolul) pe pământ, care a născocit o oglindă... O oglindă a râului, în care, dacă se uita cineva, vedea totul schimonosit. Ucenicii vrăjitorului au plimbat oglinda pe la oameni, ca ei să vadă numai răul din lume, mărit și întins. Dar apoi au vrut să se urce la cer, să arate oglinda îngerilor și lui Dumnezeu, ca și acolo să schimonosească... Se vede însă că puterea divină i-a oprit, că au scăpat oglinda din mână și ea s-a spart în mii de cioburi, care - din nenorocire - s-au împrăștiat în lume. Unele au intrat în ochii oamenilor, făcându-i să vadă totul numai în rău (erau cioburi mici, nu afectau vederea, doar că ... înrăiau oamenii), altele în inimă - și atunci aceluia li se făceau inimile de gheață..., din alte cioburi își făcuseră oamenii ochelari și geamuri... Și unele cioburi erau purtate de vânt și puteau ajunge la oricine...

În acele vremuri tulburi, în care cioburile oglinzii vrăjite se tot împrăștiu, trăiau și doi copii, un băiețel și o fetiță, Kay și Gerda, care se iubeau ca doi frați, fiind vecini. Cât era vreme bună, ei se jucau lângă trandafiri. Iarna era mai greu... și ei ascultau povești despre Crăiasa Zăpezii, regina fluturilor albi - adică a fulgilor de nea... Într-o seară, chiar, lui Kay i s-a părut (ori a fost realitate) că însăși Crăiasa Zăpezii a intrat la el în odaie,

Totul până într-o bună zi, când un ciob din acea oglindă blestemată îi intră lui Kay și în ochi, și în inimă... Vă dați seama ce dezastru! Bietul băiat a început să vadă totul pe de-a-ndoaselea, a rupt trandafirii, nu mai asculta povești și se făcuse obraznic! Micuța Gerda suferea, nu înțelegea ce se întâmplase.

Când a venit iarna, Kay și-a legat săniuța la o alta mai mare, ca să fie tras, cum a văzut că fac și băieții mai mari din oraș. Ghinionul lui: a legat-o tocmai de sania Crăiesei Zăpezii, care l-a răpit... A vrut băiatul să desprindă săniuța, dar nu a putut. A vrut și să spună o rugăciune, să cheme pe cineva în ajutor, dar nu-și amintea decât tabla înmulțirii. Și așa s-a văzut el luat de Crăiasă. Aceasta i-a dat două sărutări pe frunte, în urma cărora copilul nu-și aminti nimic, nici de ai lui, nici de trandafiri, nici de Gerda. I se părea minunată Crăiasa cea înghețată și rece.

În urma lui Kay, lumea a crezut că băiatul a murit, că s-a înecat în râul de la marginea orașului, unde a căzut cu săniuța. La început, și Gerda a crezut tot așa, dar odată cu venirea primăverii a început să aibă speranță: Kay trăiește! Gerda s-a dus până la râu, să-l întrebe dacă e Kay înghițit de el sau nu. Chiar și-a aruncat pantofiorii roșii în apă, cei noi, ca să i-i dea râului, la schimb pentru băiețel. Așa sunt copiii, ei cred că toate se rezolvă ușor.

Fetița s-a urcat într-o barcă de pe malul râului, ca să arunce pantofiorii la adânc. Barca s-a desprins de mal și fetița a pornit fără să vrea în călătoria ei spre Kay... I s-a făcut frică, dar a continuat drumul, cu speranța în suflet.

Vântul a dus bărcuța spre o livadă cu cireși, în care se afla căsuța unei vrăjitoare. Nu era una rea, ci una care se plictisea și tare ar fi vrut ca Gerda să rămână cu ea. Ea a scos fetița din apă și a pieptănat-o cu un pieptăne care a făcut-o pe Gerda să uite de toate. Avea vrăjitoarea o grădină minunată, cu toate florile pământului, care înfloreau mereu. Gerda, trăind la oraș, nu văzuse asemenea minunății... (dar vrăjitoarea, hoată, făcuse să dispară trandafirii din grădină, ca aceia să nu-i amintească Gerdei de Kay și de căutarea ei).

Cum vrăjitoarea uitase să scoată trandafirii de pe pălăria ei, Gerda tot și-a amintit. S-a dus repede în grădină și a căutat o tufă cu trandafiri. Nu a găsit niciuna. Atunci Gerda a plâns și lacrimile ei au scos din pământ trandafirii ascunși de vrăjitoare. Deci fetița și-a amintit de Kay și i-a întrebat pe trandafiri dacă știu ceva de el, e mort sau viu? „Nu e mort”, atât au știut trandafirii.

A încercat ea să afle mai mult de la celelalte flori din grădină (știți doar că în povești florile vorbesc), dar nu a aflat decât povestea lor, nu știau nimic de Kay. Atunci Gerda a fugit din grădina vrăjitoarei și a continuat drumul, desculță. Pantofiorii roșii rămăseseră plutind pe râu. Pierduse mult timp la vrăjitoare, deja venise toamna afară.

Tot mergând, Gerda întâlnește un cioroi vorbăreț (desigur, și păsările vorbesc în povești, nu numai florile). Ea îi spune povestea ei, iar cioroiul crede că l-a găsit pe Kay, pentru că prințesa din țara lor a căutat un soț deștept, care să nu fie intimidat de fala palatului, și a găsit un băiat care pare să semene tocmai cu Kay. Iubita cioroiului, o cioară de la palat, o ajută pe Gerda să pătrundă pe furiș la palat, să vadă cu ochii ei pe tânărul cel deștept. Numai că... nu era Kay.

Gerda se împrieteni cu prințul și cu prințesa (care au iertat ciorile pentru că au adus o necunoscută în palat) și le spuse povestea ei. Ciorile au fost avansate în rang (cu dreptul de a primi toate firimiturile de la masă), și nu au vrut să zboare libere... Iar Gerda a plecat mai departe, în lume, încărcată de daruri, cu ghetuțe noi și cu o caleașcă din aur plină de dulciuri... Cu tristețe a plecat Gerda de la acei oameni buni și de la acele ciori bune.

Merse ce merse Gerda până ce nimeri cu caleașca ei într-o pădure a tâlharilor. Aceștia îi luară totul, voind chiar și pe ea să o omoare, și așa s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi ocrotit-o fetița tâlharilor, care era răsfățată și putea face tot ce voia. Ea chinuia niște porumbei și un ren și locuia în palatul tâlharilor, un loc tare urât, plin de ciori și buldogi...

Porumbeii i-au spus Gerdei că l-au văzut pe Kay, cum era dus în sania Crăiesei Zăpezii, în Laponia, unde e mereu frig și gheață. Iar renul știa drumul până acolo. A doua zi, fetița tâlharilor, care nu avea o inimă rea, a ajutat-o pe Gerda să fugă cu renul spre Laponia. I-a dat și cele necesare, ca să nu-i fie frig și foame.

Gerda a ajuns cu renul la casa unei lapone, care i-a dat un mesaj pe o bucată de pește uscat, pentru o finlandeză, ce locuia mai aproape de conacul Crăiesei Zăpezilor. Finlandeza i-a primit în casa ei, unde era cald, cald, iar ea le știa pe toate: știa unde e Kay și că are un ciob de oglindă în inimă și praf de oglindă fermecată în ochi. Finlandeza a apreciat puterea Gerdei, care vine din inima ei curată și pură, încât o ajută pe cale și oamenii, și animalele, și plantele. Apoi i-a poruncit renului să o ducă pe fetiță până la grădina Crăiesei Zăpezilor și să o lase acolo.

Ei, dar Crăiasa Zăpezii era păzită de o armată de... fulgi uriași, cu diferite forme, care o înspăimântau pe fetiță (care acum era desculță în zăpadă...). Atunci ea a spus o rugăciune, și din răsuflarea ei s-au format îngerași care au luptat cu fulgii și cu frigul. Fetița avea acum calea liberă și nu mai degera.

Vai, ce palat avea Crăiasa Zăpezii!!! Cu ziduri din zăpadă, ferestre și uși din vânt și saloane din vârtejuri de zăpadă..., iar luminile erau de la aurore boreale. Totul era pustiu, rece, înghețat, fără veselie și voioșie. În mijlocul saloanelor era un lac înghețat, iar bucățile de gheață puteau alcătui un puzzle uriaș. Kay, vânat de frig (dar nu simțea frigul, de la sărutările Crăiesei Zăpezii), încerca să formeze cuvântul „veșnicie” în puzzle-ul de gheață. Inima lui nu se transformase cu totul în gheață, transformarea era treptată și mai avea foarte, foarte puțin...

Gerda a învins vântul de la uși, spunând rugăciunea de seară, apoi l-a găsit pe Kay.

L-a îmbrățișat, dar Kay nu o recunoștea și nu simțea nimic. Gerda a plâns iar lacrimile ei au

căzut pe pieptul lui și i-au topit ciobul din inimă. Atunci a început și el să se înduioșeze și a plâns și el, până a topit și ciobul din ochi. Abia atunci și-a revenit.

Piese de puzzle s-au aranjat singure și au format cuvântul „veșnicie”, iar Crăiasa Zăpezii promisese că îl va lăsa pe Kay să fie propriul stăpân și îi va da o pereche de patine noi, dacă va reuși să-l formeze.

Copiii au plecat din palat, pe spinarea renului - care îi aștepta, alături cu o femelă ren, trecând înapoi pe la finlandeză, pe la laponă..., apoi au reîntâlnit-o pe fetița tâlharilor, care era sătulă de hoțiile din pădure și fugise călare în lume. Ea le-a zis că prințul și prințesa (cei care îi dăruiseră Gherdei caleașca de aur) au plecat în străinătate, că cioroiul de la palat a murit...

Apoi Kay și Gherda au plecat până au ajuns acasă, în orașul lor. Toate erau ca înainte, numai că era primăvară și ei și-au dat seama că crescuseră; acum erau oameni mari. S-au așezat pe scăunelele lor, sub trandafiri și au ascultat cum bunica le citește din Biblie: „Dacă nu sunteți ca niște copii, nu veți intra în împărăția cerurilor”. Așa că ei, deși crescuseră oameni mari, au rămas copii în sufletul lor, și au întâmpinat cu bucurie vara.